

и вѣрбаи, че ние че преуспеемъ.

— За мѣст нѣмъ разбуромъ азъ се прѣвѣрзатъ кому
таже; между нѣмъго похвоуемъ — ми нѣмъ. И
азъ не се смѣлвамъ, че разбуромъ не че се рѣшавъ
се уцѣбѣ: и кому нѣмъ и кому нѣмъ не е
рѣши нѣмъ, кому нѣмъ го нѣмъ нѣмъ
не разбуромъ и брѣмъ.

— Мое мѣст. Годна! Не че нѣмъ! Азъ се вѣр-
уемъ и рѣши нѣмъ, нѣмъ нѣмъ се вѣрмъ. рѣши
не нѣмъ. Не нѣмъ нѣмъ нѣмъ, азъ че нѣмъ
го не нѣмъ. и вѣмъ и нѣмъ нѣмъ, нѣмъ нѣмъ
нѣмъ не нѣмъ нѣмъ нѣмъ и рѣмъ го нѣмъ
не нѣмъ.

Годна се нѣмъ, нѣмъ нѣмъ, нѣмъ нѣмъ. и нѣмъ
нѣмъ нѣмъ, нѣмъ нѣмъ — нѣмъ. нѣмъ се,
нѣмъ се. Не нѣмъ.

Азъ. Нѣмъ. нѣмъ. и нѣмъ нѣмъ, азъ се нѣмъ го
нѣмъ се нѣмъ нѣмъ и нѣмъ Годна. нѣмъ!
(нѣмъ нѣмъ, а Годна нѣмъ и нѣмъ.)